

[Knud Kristensen.]

Den blev altså ført à jour, i hvert fald i nogen grad. At man dermed ikke kom ud over vanskelighederne ligger i, at underforsyningen var så stor. Men at man kom op og, såvidt jeg husker, også kom op det første år, er dog et resultat. Men dertil kommer, at det oplyses, at der trods al valutagæld og foruden det nævnte forsyningsforhold i forbindelse med det private forbrug var en nettofremgang i nationalformuen på 220 mill. kr. — ikke meget, men dog en begyndende fremgang og opgang, den rigtige vej, efter at vi havde været den anden vej. Og det er jo noget, enhver ved, at det er det første skridt fra fattigdom i retning af at arbejde sig op ad, der er det vanskeligste. Jeg erindrer, at en meget velhavende mand, som havde været fattig, sagde: de første hundrede kroner opsparing, det var det sværeste.

Nu i 1947 havde vi en fremgang i nationalformuen på 536 mill. kr., og det er oplyst, at man i midten af året 1948 regnede med, at der skulle blive en opgang i 1948 på 954 mill. kr. Men denne beregning er forkert, og det kan en lægmand se. Der er jo nemlig også noget, der hedder vedligeholdelse og afskrivning. Dette blev i 1946 — også ifølgende nationalbudgettet — sat til 2 046 mill. kr. Det blev i 1947 sat op til 2 203 mill. kr., altså med ca. 160 mill. kr. Det vil altså sige, at forøgelsen på 220 mill. kr. i nationalformuen skulle modsvares af en forøget afskrivning på 160 mill. kr. Men hvad gjorde man så i 1948, efter at vi havde haft en formuefremgang på 536 mill. kr. — dette er jo ikke beregnede tal, det er en bedømmelse af, hvad der skal til? Hvad gjorde regeringen gennem sit nationalbudget? Den nedskar beløbet til afskrivning og reparation med 100 mill. kr. Det er selvfølgelig ganske uberegtiget og uforsvarligt, og det er kun for at få et så gunstigt resultat frem som muligt. Nej, hvis 220 mill. kr. skal berettigede en afskrivning på 160 mill. kr., så vil det med 536 mill. kr. blive et ganske andet beløb. Det er da også erkendt senere, ikke ved en ny beregning, for der kan ingen beregninger gøres, men ved en vurdering af, hvad der er nødvendigt til reparation og afskrivning. Men hvis vi nu går lempeligt frem og forudsætter, at der ikke skal være mere end 200 mill. kr. mere til afskrivning i 1948 end i 1947, ja, så bliver det 300 mill. kr. mere end medtaget i beregningen, d.v.s. de 954 mill. kr. må reduceres til 654 mill. kr. imod de 536 mill. kr. i 1947, og så går unægtelig glansen af Skt. Gertrud.

Den højtærede statsminister har gjort

tallene angående formuefremgangen til genstand for omtale, hvorved han rundede tallene af, ganske vist på en ejendommelig måde. Under tillægsbevillingslovforslagets tredje behandling oplyste den højtærede statsminister, at der var en formuefremgang, altså en opsparing i 1946 på 200 mill. kr., i 1947 på 500 mill. kr., og for 1948 var der udsigt til — og det var det, der forelå dengang — 1 000 mill. kr. Det er noget, der klodser. Når man reducerer vort resultat nedad og sit eget opad, efter at man først har regnet det forkert ud, så skal man nok få et resultat, som man kan blive lydet for. Det viser også, hvilket grundlag man har for at bebrejde andre noget, og hvilken talbehandling man benytter, når det gælder om at stille sit eget lys frem som det, der skal lyse for hele folket.

I 1946 var der en nationalproduktion til kostpris på 15,4 milliarder kroner, i 1948 regner man med, at der er en produktion og en værdiskabelse, der repræsenterer 17,86 milliarder kroner, d.v.s., at der her i hvert fald pengemæssigt set er skabt en værdi på ca. 2,5 milliarder kroner mere end i 1946. Af disse 2,5 milliarder kroner har man opsparet ca. 600 mill. kr. udover det, man opsparede 1946. Og så vil man hævde, at her har man præsteret noget, der går langt, langt udover det, den tidligere regering har præsteret, når man tager de vilkår, man arbejder under, i betragtning. Det er rigtigt, der er fremgang. Der er mulighed for en bedring af vor økonomi, men det, som de herrer glemmer at anføre, er, hvilken indsats man har gjort, at påpege de foranstaltninger, som har bevirket dette. Dette savner man i allerhøjeste grad. Derfor bliver det næsten kun en tagen til indtægt af de forhold, som nu findes, uden påpegnings af, at man selv har bidraget, og hvad man har bidraget.

Må jeg så sige et par ord om restriktionernes afvikling. Vi erkender, at under visse forhold er restriktioner nødvendige. Det har vi vist både i gerning og i ord, og en betingelse for, at disse restriktioner kan afvikles, er en større lighed, en større ligevægt imellem varemængde og købeevne. Vi erkender også, at hvor der ikke er så stor varemængde, at der kan opstå konkurrence, er det nødvendigt, for at prisudviklingen ikke skal blive altfor skæv og altfor urimelig, at der sker visse indgreb. Det, som nu er sket, er sket, efter at vi er trådt fra, og efter at de foranstaltninger, som vi har iværksat, er begyndt at virke. Her nævner jeg den ændrede handelsaftale, handelsforholdene, Marshallplanen, den bedre høst. Alt dette skulle dog danne baggrund for at tage under overvejelse, om der ikke nu var en anden